

ални изслѣдвания. Защо тогава тѣ не прѣдставятъ материялитѣ си, които сж ги убѣдили, че подобна сждебна реформа е належаща? За насъ реформата е непроучена.

За никого не е тайна, че днесъ за днесъ народътъ е неподготвенъ, маситѣ неорганизираны политически. Но нима „референдумътъ“ е, който ще отстрани болнитѣ мѣста въ нашия политически животъ? Или пъкъ задължителното гласоподаване? Дали радикалитѣ си прѣдставятъ онова, що би станало, ако днесъ за днесъ започнагъ да се приематъ мѣроприятия и по площадитѣ? Нѣма да се спирамъ върху всички прѣдпоставки, които обусловятъ пропорционалната изборна система и за които законодателятъ ще трѣбва да създаде нуждитѣ условия. Нѣма да намирамъ върху факта, че съвсѣмъ неоправдано е, извѣстенъ законъ да свързва упражнението на активното и пасивно изборно право на гражданитѣ съ нѣкакво, въ сжщностъ прѣдполагано, идейно групиране и че въ подобни случаи най-малко може да търси спасение въ „задължителното гласоподаване“ оная партия, която вижда бждещето си въ подигането на политическото съзнание у народа. Но поне не трѣбва да се забравя, че тъкмо пропорционалната изборна система е най-неблагоприятствуещата за въдворяването на парламентарния режимъ. Защото при многото днесъ за днесъ партии у насъ и тѣхната разпокъсаностъ, произведенитѣ избори по пропорционалната система би дали сравнително по-голѣма идейна разноразностъ въ камарата. А пъкъ всѣкаквъ парла-